

ΔΟΚΤΟΡ ΠΟΡΔΑΛΟΣ

3

Η καταστροφή
του κόσμου.
Ίσως...

JO
NESBO

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Παγκόσμιος πόλεμος και λόξιγκας

ΉΤΑΝ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΟΣΛΟ ΤΗΣ ΝΟΡΒΗΓΙΑΣ ΚΑΙ ΧΙΟΝΙΖΕ.

Μεγάλες, φαινομενικά αθώες, νιφάδες αιωρούνταν στον αέρα και προσγειώνονταν απαλά στις στέγες, στους δρόμους και στα πάρκα της πόλης. Ένας μετεωρολόγος θα σας είχε εξηγήσει πως οι νιφάδες δεν είναι παρά παγωμένη βροχή που πέφτει από τα σύννεφα, όμως η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν μπορείς να είσαι *απόλυτα* σίγουρος. Θα μπορούσαν, ας πούμε, να πέφτουν από το φεγγάρι, που αραιά και πού εμφανιζόταν ανάμεσα στα σύννεφα και έριχνε ένα μαγικό φως πάνω στην κοιμισμένη πόλη. Οι χιονονιφάδες που έπεφταν στην ασφαλτο μπροστά από το δημαρχείο έλιωναν αμέσως και κυλούσαν στην κοντινότερη σχάρα υπονόμου και μέσα από έναν αγωγό κατευθύνονταν στο σύστημα αποχέτευσης, που διακλαδιζόταν οριζοντίως, καθέτως και διαγωνίως βαθιά κάτω από το Όσλο.

Ούτε και για το τι ακριβώς συμβαίνει στον κόσμο των υπονόμων μπορεί κανείς να είναι *απόλυτα* σίγουρος. Όμως, αν ήσουν τόσο χαζός και παράτολμος ώστε να κατεβείς εκεί κάτω εκείνο το βράδυ του Δεκέμβρη, αν στεκόσουν ακίνητος και κρατούσες την αναπνοή σου, θα άκουγες κάποια περίεργα πράγματα: νερό να στάζει, αποχετεύσεις να γουργουρίζουν, ποντικούς να τρέχουν βιαστικοί, ίσως και κάποιον βάτραχο να κοάζει. Και αν ήσουν πραγματικά άτυχος, μπορεί να άκουγες το τρίξιμο από δύο πελώρια σαγόνια που ανοίγουν σε ένα στόμα στο μέγεθος φουσκωμένου σωσίβιου, το στάξιμο του σάλιου μιας ανακόντα και μετά το ανατριχιαστικό κροτάλισμα σαγονιών που κλείνουν. Ύστερα από αυτά θα βρισκόσουν εγγυημένα

σε απόλυτη ησυχία, κακορίζικε φίλε μου! Μα αν υποθέσουμε πως δεν ήσουν τόσο άτυχος, θα άκουγες και άλλους ήχους αυτή τη νύχτα, ήχους που θα σε άφηναν άφωνο: την τηγανοψηστιέρα που μπαίνει στη φωτιά, το λάδι που τσιτσιρίζει, φωνές που σιγοκουβεντιάζουν, την τηγανοψηστιέρα που κατεβαίνει από τη φωτιά. Και ύστερα: σιγανό μασούλημα.

Ωστόσο, το χιόνι σταμάτησε να πέφτει και το μασούλημα να ακούγεται, ο κόσμος στο Όσλο άρχισε να ξυπνάει σε μια καινούρια μέρα και να ξεκινάει μέσα στο σκοτεινό πρωινό και το λασπόχιονο για τη δουλειά και το σχολείο. Και μόλις η δασκάλα, η κυρία Στρούμπε, άρχισε να μιλάει στους μαθητές της για τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, ένας γλωμός χειμωνιάτικος ήλιος, που για μια ακόμα φορά είχε παρακοιμηθεί, ξεμύτισε από την κορυφή του λόφου.

Η Λίζα καθόταν στο θρανίο της και κοίταζε τον πίνακα. Η κυρία Στρούμπε είχε γράψει με μεγάλα γράμματα ΛΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ. Είχε κάνει λάθος και είχε βάλει Λ αντί για Δ στο ΔΕΥΤΕΡΟΣ, και αυτό ενοχλούσε πολύ τη Λίζα, που της

άρεσε η ορθογραφία τόσο πολύ, που δεν κατάφερνε να συγκεντρωθεί σε αυτά που έλεγε η κυρία Στρούμπε, για το πώς οι Γερμανοί είχαν επιτεθεί στη Νορβηγία το 1940 και πώς μια χούφτα ήρωες είχαν αντιμετώπισει εκείνους τους Γερμανούς, έτσι που οι Νορβηγοί είχαν κερδίσει τον πόλεμο και μπορούσαν ελεύθεροι να τραγουδάνε *Των εχθρών τα φονσάτα περάσαν*.

«Και τι έκαναν όλοι οι άλλοι, λοιπόν;»

«Σηκώνουμε το χέρι μας όταν θέλουμε να ρωτήσουμε κάτι, Μπούλχη!» είπε αυστηρά η κυρία Στρούμπε.

«Είμαι σίγουρος πως αυτό κάνετε» είπε ο Μπούλχης. «Αλλά δε βλέπω πώς αυτό μπορεί να κάνει καλύτερη την απάντηση. Η δική μου μέθοδος, κυρία Στρούμπε, είναι να αρπάζω τον λόγο...» Το μικροσκοπικό κοκκινομάλλικο αγόρι με τις φακίδες που το έλεγαν Μπούλχη σήκωσε ένα μικροσκοπικό χεράκι στον αέρα, σαν να έκοβε κάποια αόρατα μήλα. «...Έτσι! Αρπάζω τον λόγο, τον κρατώ, τον έχω κάτω από τον έλεγχό μου, του δίνω φτερά και τον αφήνω να πετάξει μέχρι εσάς...»

Η κυρία Στρούμπε χαμήλωσε το κεφάλι της και κοίταξε με γουρλωμένα μάτια πάνω από τα γυαλιά

της, που γλίστρησαν ένα ακόμα εκατοστό πιο χαμηλά στην τσουλήθρα της μακριάς μύτης της. Με τρόμο η Λίζα είδε πως η κυρία Στρούμπε είχε σηκώσει το χέρι της και ετοιμαζόταν να το χτυπήσει στην έδρα με τον γνωστό κακόηχο τρόπο της. Ο ήχος της παλάμης της που έπεφτε με δύναμη στο ξύλο ήταν τρομακτικός. Λεγόταν πως έκανε τους άντρες να βάζουν τα κλάματα και τις γυναίκες να φωνάζουν τη μαμά τους. Αν και, τώρα που το σκεφτόταν, η Λίζα θυμήθηκε πως αυτό της το είχε πει ο Μπούλης, οπότε δεν ήταν εκατό τοις εκατό σίγουρο πως ήταν πράγματι εκατό τοις εκατό αληθινό.

«Όμως τι έκαναν εκείνοι που δεν ήταν ήρωες;» επανέλαβε ο Μπούλης. «Απαντήστε, αγαπητή μου δασκάλα, που την ομορφιά σας ξεπερνάει μόνο η σοφία σας. Απαντήστε και επιτρέψτε μας να αντλήσουμε από τη δεξαμενή της γνώσης σας».

Η κυρία Στρούμπε κατέβασε το χέρι της και αναστέναξε. Η Λίζα νόμισε πως είδε ένα αμυδρό χαμόγελο να σκάει στο αυστηρό της πρόσωπο, και –η αλήθεια να λέγεται– η κυρία Στρούμπε δεν τους είχε συνηθίσει σε χαρές και χαμόγελα.

«Οι Νορβηγοί που δεν ήταν ήρωες στον πόλεμο»

άρχισε να λέει η κυρία Στρούμπε «εεε... εεε... εμψύχωναν».

«Εμψύχωναν;»

«Εμψύχωναν τους ήρωες. Και τον βασιλιά, που είχε διαφύγει στο Λονδίνο».

«Δηλαδή δεν έκαναν τίποτα» είπε ο Μπούλης.

«Δεν είναι τόσο απλό» είπε η κυρία Στρούμπε. «Δεν μπορούν όλοι να *κάνουν* κάτι».

«Γιατί δεν μπορούν;»

«Γιατί δεν μπορούν τι;»

«Γιατί δεν μπορούν όλοι να γίνουν ήρωες;» ρώτησε ο Μπούλης και τίναξε την κόκκινη φράντζα του, που λόγω του μικρού του ύψους μόλις που φαινόταν πάνω από το θρανίο.

Στη σιωπή που ακολούθησε η Λίζα άκουσε φωνές και λόξιγκα από τη διπλανή τάξη. Ήξερε πως ήταν ο καινούριος δάσκαλος των τεχνικών, που λεγόταν Φρύνος Βατραχίδης, αλλά τον φώναζαν κύριο Λόξιγκα γιατί τον έπιανε λόξιγκας κάθε φορά που συγχυζόταν με κάτι.

«Τρουλς!» τσίριξε ο Φρύνος Βατραχίδης με ένα απεγνωσμένο φαλτσάρισμα. «Κοάξ! Τριμ! Κοάξ!»

Η Λίζα άκουσε το μοχθηρό γέλιο του Τρουλς και το εξίσου μοχθηρό γέλιο του δίδυμου αδελφού του, του Τριμ, γρήγορα βήματα και μια πόρτα να ανοίγει απότομα.

«Δεν τον έχουν όλοι μέσα τους τον ηρωισμό» συνέχιζε η κυρία Στρούμπε. «Οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν ησυχία και ειρήνη για να μπορούν να συνεχίζουν τη ζωή τους χωρίς να ασχολούνται και πολύ με τους άλλους».

Ήδη όμως οι περισσότεροι μαθητές στην τάξη είχαν σταματήσει να ακούνε και κοίταζαν έξω από τα παράθυρα. Γιατί εκεί, στη χιονισμένη αυλή του σχολείου, έβλεπαν τον Τρουλς και τον Τριμ να τρέχουν. Και σίγουρα δεν ήταν και το καλύτερο θέαμα στον κόσμο γιατί ο Τρουλς και ο Τριμ ήταν δύο χοντρομπαλάδες, που τα μπατζάκια των παντελονιών τους τρίβονταν μεταξύ τους και ζάρωναν έτσι όπως έτρεχαν. Όμως ούτε αυτός που τους κυνηγούσε ήταν καλύτερος. Ο κύριος Λόξιγκας προσπαθούσε να τους φτάσει τρέχοντας μέσα στον πρωινό ήλιο με κυρτή ράχη, σαν στραβοκάνα άγαρμπη άλκη με τεράστιες

πατούσες. Ο λόγος που είχε πάρει αυτή την άχαρη σκυφτή στάση ήταν πως η καρέκλα του ήταν κολλημένη στον καβάλο του παντελονιού του και αναγκαζόταν να τη σέρνει μαζί του έτσι όπως έτρεχε πίσω από τους δίδυμους.

Η κυρία Στρούμπε κοίταξε έξω από το παράθυρο και αναστέναξε βαθιά. «Μπούλη, φοβάμαι πως μερικοί άνθρωποι είναι απλά συνηθισμένοι άνθρωποι, χωρίς ίχνος ηρωισμού μέσα τους».

«Τι συμβαίνει με αυτή την καρέκλα;» ρώτησε ο Μπούλης σιγανά.

«Μοιάζει σαν κάποιος να την έραψε στο παντελόνι

του κυρίου Λόξιγκα» είπε η Λίζα με ένα χασμουρητό. «Και... οχ, πατάει στα σημεία που έχει πάγο!»

Οι μεγάλες πατούσες του Φρύνου Βατραχίδη, αλλιώς κυρίου Λόξιγκα, είχαν αρχίσει να γλιστράνε. Τελικά έχασε την ισορροπία του και έπεσε κάτω. Δηλαδή τρόπος του λέγειν έπεσε κάτω, διότι, επειδή το πίσω μέρος του παντελονιού του ήταν ραμμένο στην καρέκλα και η καρέκλα είχε ροδάκια και τα ροδάκια ήταν καλολαδωμένα και η αυλή του σχολείου κατηφόριζε ελαφρώς προς το ρέμα από κάτω, ο κύριος Λόξιγκας βρέθηκε ξαφνικά να ταξιδεύει χωρίς τη θέλησή του πάνω σε μια καρέκλα που κυλούσε στην πλαγιά του λόφου με ολοένα αυξανόμενη ταχύτητα.

«Θεέ μου!» αναφώνησε τρομαγμένη η κυρία Στρούμπε όταν συνειδητοποίησε το γοργό ταξίδι του συναδέλφου της προς το τέλος του κόσμου – τουλάχιστον του κόσμου της αυλής του σχολείου.

Για κάμποσα δευτερόλεπτα επικράτησε τέτοια ησυχία ώστε το μόνο που ακουγόταν ήταν τα ροδάκια της καρέκλας πάνω στον πάγο, ο ήχος από τις πατούσες που γλιστρούσαν ενώ προσπαθούσαν απεγνωσμένα να φρενάρουν, και, επιπλέον, ο ακατάσχετος λόξιγκας. Ύστερα, η καρέκλα και ο δάσκα-

λος των τεχνικών έπεσαν στο χιόνι που είχε συσσωρευτεί στην άκρη της αυλής, το οποίο τινάχτηκε στον αέρα με ένα *παφ!*, και την άλλη στιγμή το τοπίο γέμισε με χιονόσκηνη. Η καρέκλα και ο Φρύνος Βατραχίδης είχαν εξαφανιστεί χωρίς να αφήσουν καθόλου ίχνη!

«Άνθρωπος στη θάλασσα!» ούρλιαξε ο Μπούλης και πήδηξε από θρανίο σε θρανίο μέχρι την πόρτα της τάξης. Όλοι τον ακολούθησαν, ακόμα και η κυρία Στρούμπε, και μέχρι να πεις «κύμινο» ήταν όλοι έξω εκτός από τη Λίζα. Η Λίζα στεκόταν πλάι στον πίνακα με ένα κομμάτι κιμωλία στο χέρι και με το δάχτυλό της έσβησε το Λ στο ΛΕΥΤΕΡΟΣ και έγραψε Δ στη θέση του. Ωραία! Ύστερα βγήκε τρέχοντας έξω.

Στο σημείο με το στοιβαγμένο χιόνι η κυρία Στρούμπε και ένας άλλος δάσκαλος προσπαθούσαν να τραβήξουν τον Φρύνο Βατραχίδη, που ήταν ακόμη κολλημένος στην καρέκλα του και βουλιαγμένος στο χιόνι.

«Πώς είσαι, Φρύνε;» ρώτησε η κυρία Στρούμπε.

«Κοάξι!» είπε ο Φρύνος. «Τυφλώθηκα!»

«Όχι βέβαια» απάντησε η κυρία Στρούμπε και με το δάχτυλό της έδωξε το χιόνι που είχε μαζευτεί μέσα από τα γυαλιά του. «Ορίστε!»

Ο Φρύνος Βατραχίδης ανοιγόκλεισε τα μάτια του σαστισμένος και ύστερα κοκκίνισε μόλις την είδε. «Α, γεια σας, κυρία Στρούμπε! Κοάξι!»

«Τι φασαρία είναι αυτή;» ρώτησε η Λίζα τον Μπούλη, που ήταν ο πρώτος που είχε καταφθάσει – τόσο γρήγορα ώστε ήταν πασπαλισμένος από την άσπρη χιονόσκηνη που είχε σηκώσει η βουτιά του Φρύνου Βατραχίδη. Ο Μπούλης δεν απάντησε, μόνο κοίταζε κάτω το παγωμένο ρέμα.

«Συμβαίνει τίποτα;»

«Κάτι είδα εκεί κάτω όταν έφτασα εδώ. Το σύννεφο του χιονιού το είχε σκεπάσει».

«Τι είχε σκεπάσει;» ρώτησε η Λίζα.

«Αυτό είναι που δεν ξέρω. Έφυγε όταν κατακάθισε το χιόνι».

Η Λίζα αναστέναξε. «Πρέπει γρήγορα να κάνουμε κάτι με τη φαντασιοπληξία σου, Μπούλη. Ίσως ο δόκτωρ Πορδαλός να μπορεί να εφεύρει κάποιον *σιγαστήρα* φαντασίας».

Ο Μπούλης έδιωξε το χιόνι που είχε καθίσει στις βλεφαρίδες του και της έπιασε το χέρι. «Έλα!»

«Μπούλη...» διαμαρτυρήθηκε η Λίζα.

«Πάμε» είπε ο Μπούλης και ανέβασε το φερμουάρ του μπουφάν του.

«Μα είμαστε στη μέση του μαθήματος!»

Όμως ούτε αυτό μετέπεισε τον Μπούλη. Βούτηξε μέσα στο παχύ χιόνι και τσούλησε με την κοιλιά στην απότομη πλαγιά που οδηγούσε στο παγωμένο ρέμα.

«Μπούλη!» φώναξε η Λίζα τσαλαβουτώντας στα χιόνια πίσω του. «Απαγορεύεται να κατεβούμε στο ρέμα!»

Ο Μπούλης, που είχε ήδη σηκωθεί όρθιος, έδειχνε θριαμβευτικά κάτι πάνω στο χιόνι.

«Τι είναι;» ρώτησε η Λίζα πλησιάζοντας.

«Ίχνη. Πατημασιές».

Η Λίζα κοίταξε και είδε πράγματι βαθιές πατημασιές στο χιόνι. Συνέχιζαν, μάλιστα, πάνω στο παγωμένο ρέμα και διαγράφονταν πάνω στο λεπτό στρώμα χιονιού που το σκέπαζε.

«Κάποιος διέσχισε το ρέμα» είπε η Λίζα. «Τι το παράξενο;»

«Για δες αυτά τα ίχνη» απάντησε ο Μπούλης. «Δεν είναι από ζώο, έτσι;»

Η Λίζα σκέφτηκε τα ίχνη όλων των ζώων που είχαν συναντήσει στο μάθημα της ζωολογίας – από πατούσες μαλακές, από οπλές ή από νύχια. Τούτα εδώ δεν έμοιαζαν με κανένα. Συμφώνησε, λοιπόν, κουνώντας το κεφάλι της.

«Αλλά δεν είναι ούτε από παπούτσια ή μπότες» είπε ο Μπούλης. «Μυστήριο...»

Άρχισε να ακολουθεί τα ίχνη σέρνοντας τα πόδια του πάνω στον πάγο.

«Περίμενε!» φώναξε η Λίζα. «Αν ο πάγος δεν...»

Αλλά ο Μπούλης δεν άκουγε και, όταν έφτασε με ασφάλεια στην άλλη όχθη, γύρισε και της φώναξε: «Θα έρθεις ή όχι;».

«Επειδή ο πάγος άντεξε εσένα, δε σημαίνει πως θα αντέξει κι εμένα και δε θα σπάσει» είπε ψιθυριστά η Λίζα, που φοβόταν μην τους δει η κυρία Στρούμπε από την αυλή του σχολείου.

«Τι;» φώναξε ο Μπούλης.

Η Λίζα έδειξε τον πάγο και ο Μπούλης απάντησε δείχνοντας το κεφάλι του: «Χρησιμοποίησε αυτό το κουκούτσι που έχεις για μυαλό! Για κοίτα τα ίχνη! Ό,τι και να είναι αυτό που διέσχισε το ρέμα, είναι μεγαλύτερο από εσένα κι από εμένα μαζί!».

Η Λίζα, που αντιπαθούσε τον Μπούλη όταν της έκανε τον έξυπνο, περπάτησε θυμωμένη κάνα δυο βήματα στο χιόνι και σκεφτόταν τι θα έλεγε ο φρούραρχος μπαμπάς της –ή ακόμα χειρότερα η φρούραρχος μαμά της– όταν θα γύριζε στο σπίτι με τιμωρία

από την κυρία Στρούμπε. Δεν της άρεσε καθόλου κάτι τέτοιο. Μετά διέσχισε το παγωμένο ρέμα, γιατί έτσι είναι τα πράγματα όταν τυχαίνει να είσαι τόσο άτυχος ώστε να έχεις την τύχη να είσαι ο καλύτερος φίλος ενός τύπου που λέγεται Μπούλης.

Ακολούθησαν τα ίχνη, που έκαναν έναν μεγάλο κύκλο μέσα στο Φουντουκόδασος –το οποίο δεν ήταν παρά μια συστάδα από ωραία δέντρα–, διέσχιζαν τη Φουντουκογέφυρα, επέστρεφαν στην αυλή του σχολείου και ανέβαιναν τα σκαλιά προς την αίθουσα γυμναστικής. Η Λίζα και ο Μπούλης άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν μέσα.

«Κοίτα» είπε ο Μπούλης και έδειξε τα ίχνη από βρεγμένες πατημασιές στο δάπεδο. Όμως γίνονταν όλο και λιγότερο ξεκάθαρα καθώς η Λίζα και ο Μπούλης πέρασαν από τον διάδρομο, τα αποδυτήρια και, τέλος, μπήκαν στο άδειο γυμναστήριο ακολουθώντας τα τελευταία ίχνη από τις πατημασιές, πριν αυτά εξαφανιστούν τελείως.

«Πρέπει τα πόδια να στέγνωνσαν» είπε ο Μπούλης ρουθουνίζοντας αποδοκιμαστικά.

«Τι συμβαίνει με αυτό εκεί;»
ρώτησε η Λίζα κοιτάζοντας τη
σημαία της μπάντας του σχο-
λείου, που ήταν ακουμπισμένη
σε έναν τοίχο πίσω από τα
στρώματα της γυμναστικής
και τον παλιό ίππο. Μέσα εδώ
έκανε τις πρόβες της η σχο-
λική μπάντα στην οποία συμ-
μετείχαν η Λίζα και ο Μπού-
λης. Η σημαία της μπάντας
ήταν μπλε και είχε κεντημένο
το όνομά της με χρυσό: ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΙ ΣΧΟΛΙΟΥ
ΝΤΟΛΓΚΕΝ.

Ο Μπούλης άρχισε να προχωράει προς την έξοδο
και η Λίζα τον ακολούθησε καταπόδας. Γιατί, παρόλο
που ήταν ένα λογικό και γενναίο κορίτσι και, βέβαια,
δεν πίστευε σε φαντάσματα, τέρατα και άλλα τέτοια
(«Χα! Ποια δεκάχρονη θα πίστευε τέτοια πράγματα»
έλεγε κοροϊδευτικά), δεν ήθελε να μείνει μόνη στο
γυμναστήριο. Κάτι εκεί μέσα τής είχε προκαλέσει
ανατριχίλα, κάτι που δεν ήταν όπως θα έπρεπε και
την έκανε να νιώσει σαν να βρισκόταν σε όνειρο.

Στην αυλή η διευθύντρια του σχολείου στεκόταν μπροστά στο συσσωρευμένο χιόνι και ρωτούσε δυνατά αν μπορούσε να της πει κανείς ποιος είχε ράψει τον καβάλο του παντελονιού του κυρίου Βατραχίδη στο μαξιλάρι της καρέκλας του. Ο Μπούλης και η Λίζα στέκονταν στην κορυφή της σκάλας, έξω από την πόρτα που οδηγούσε στην αίθουσα γυμναστικής, και έβλεπαν τα παιδιά να κοιτάζουν γύρω τους φοβισμένα – πρώτα τη διευθύντρια, ύστερα τον Τρουλς και τον Τριμ, που στέκονταν πλάι πλάι με σταυρωμένα χέρια και τα κοίταζαν απειλητικά.

«Ποτέ κανείς δε θα τολμήσει να μαρτυρήσει τον Τρουλς και τον Τριμ» είπε η Λίζα.

«Η κυρία Στρούμπε, λοιπόν, είχε δίκιο» είπε ο Μπούλης. *«Οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν να έχουν ησυχία και ειρήνη για να μπορούν να συνεχίζουν τη ζωή τους χωρίς να ασχολούνται και πολύ με τους άλλους».*

Τότε χτύπησε το κουδούνι για μέσα. Ή ίσως να ήταν για έξω. Εκείνη η μέρα φαινόταν πως θα ήταν μια πολύ παράξενη μέρα, σκέφτηκε η Λίζα.

Και πράγματι, έγινε ακόμα πιο παράξενη στη μέση

του τελευταίου μαθήματος. Γιατί τότε η Λίζα κατάλαβε τι ήταν εκείνο που δεν πήγαινε καλά. Έσκασε ξαφνικά στο μυαλό της σαν μια από τις χιονόμπαλες που της πετούσαν ο Τρουλς και ο Τριμ. Η σημαία της φιλαρμονικής του σχολείου! Η σημαία με το όνομα της μπάντας κεντημένο με χρυσό, που την είχε δει εκατό φορές: ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΝΤΟΛΓΚΕΝ. Μόνο που στη σημαία που είχε δει στο γυμναστήριο έγραφε ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΣΧΟΛΙΟΥ ΝΤΟΛΓΚΕΝ. Με όλα τα ι να έχουν γίνει γιώτα. Η Λίζα πάγωσε. Πώς είναι δυνατόν;

Το κουδούνι για το τέλος των μαθημάτων είχε χτυπήσει και η Λίζα είχε τραβήξει τον Μπούλη μαζί της στο άδειο γυμναστήριο, όπου τώρα στέκονταν και κοίταζαν την παλιά σημαία της μπάντας. Ο Μπούλης συλλάβισε με δυσκολία τις λέξεις: «Φ-Ι-Λ-Α-Ρ-Μ-Ο-Ν-Ι-Κ-Η Σ-Χ-Ο-Λ-Ε-Ι-Ο-Υ Ν-Τ-Ο-Λ-Γ-Κ-Ε-Ν».

«Μα όλα τα ι είχαν γίνει γιώτα σήμερα το πρωί!» είπε η Λίζα συγχυσμένη. «Στον λόγο μου!»

Ο Μπούλης ένωσε τις παλάμες του και γύρισε προς το μέρος της: «Ίσως ο δόκτωρ Πορδαλός θα

μπορούσε να εφεύρει κάποιον *σιγαστήρα* φαντασίας και για σένα, αγαπητή μου».

«Δε φαντάζομαι τίποτα!» φώναξε η Λίζα θυμωμένη.

Ο Μπούλης τη χτύπησε φιλικά στην πλάτη. «Αστειεύομουν. Ξέρεις ποια είναι η διαφορά μεταξύ μας, Λίζα;»

«Όχι. Ή μάλλον ναι. Η διαφορά είναι σε όλα».

«Η διαφορά, Λίζα, είναι πως, ως φίλος σου, πιστεύω πάντα τυφλά οτιδήποτε πεις».

«Αυτό» είπε η Λίζα «συμβαίνει επειδή η διαφορά μεταξύ μας είναι πως εγώ λέω πάντα την αλήθεια».

Ο Μπούλης κοίταξε σκεπτικός τη σημαία. «Νομίζω πως ήρθε η ώρα να συμβουλευτούμε τους φίλους μας».

«Μα δεν έχουμε *φίλους*, Μπούλη. Εκτός από τους δυο μας, έχουμε μόνο έναν φίλο!»

«Εμένα μου φαίνεται σαν ολόκληρη ομάδα φίλων, αν με ρωτήσεις» είπε ο Μπούλης και άρχισε να σφυρίζει διστακτικά τη μελωδία για τρομπέτα *Των εχθρών τα φονσάτα περάσαν*. Η Λίζα παρασύρθηκε και τον ακολούθησε σφυρίζοντας την αντίστοιχη μελωδία για κλαρινέτο.

Και έτσι, με τη μελωδία *Των εχθρών τα φονσάτα πε-*

ράσαν, βγήκαν έξω από το σχολείο και πήραν την οδό Κανονιού, πέρασαν μπροστά από το κόκκινο σπίτι όπου έμενε η Λίζα, μπροστά από το κίτρινο σπίτι στην απέναντι πλευρά του δρόμου όπου έμενε ο Μπούλης, και έφτασαν στο παράξενο λοξό μπλε σπίτι στο τέρμα του δρόμου, σχεδόν κρυμμένο κάτω από το χιόνι, όπου ζούσε ο μοναδικός τους φίλος. Τσαλαβούτησαν μέσα στο χιόνι, πέρασαν από τη γυμνή από φύλλα αχλαδιά και χτύπησαν την πόρτα, αφού το κουδούνι ήταν ακόμη χαλασμένο.

«Δόκτορα Πορδαλέ!» φώναξε ο Μπούλης. «Άνοιξέ μας!»

Ήρεμα! Άφησε αυτό το βιβλίο πίσω στο ράφι και βγες ήσυχα από το βιβλιοπωλείο. Ό,τι δεν ξέρεις δε σε στεναχωρεί. Όπως το ότι ο κόσμος έχει ήδη αρχίσει να καταστρέφεται και ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια τρομακτική εισβολή από το εσώτερο διάστημα. Και προς το παρόν δεν έχεις καν ακούσει γιατί τελικά εξαφανίζονται οι κάλτσες μας από τα πλυντήρια, ούτε για φίδια σφιγκτήρες στους υπονόμους, για αληθινούς βατραχανθρώπους, για όχι και τόσο αληθινούς μπαμπούνους και για άλλα *Ζώα που θα ήθελες να μην υπάρχουν*.

Αν παρ' όλα αυτά θέλεις να διαβάσεις ένα βιβλίο για την καταστροφή του κόσμου, για δεκάποδες περουβιανές αράχνες, για τον Μπούλη, τη Λίζα και τον δόκτορα Πορδαλό φέτος – ε, τότε πρέπει να το διαβάσεις. Ίσως...

Μέσα στην ψηστιέρα κανένας δε θα σε ακούσει όσο κι αν τσιρίζεις όταν τσιτσιρίζεις.

ISBN: 978-960-566-229-5

9 789605 662295

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6229